

petr doležal

S.E.X

S.E.X

petr doležal

... hrdinství je smutný čas pykání,
za vítězství emocí nad zdravým rozumem ...

Pouze šok, který vyvolá práce talentovaných v mysli nenadáných, mění dílo v umění.

Alberto Dín

Vzpomínky na mé útlé dětství, jsou spojeny s malým domkem bez fasády, stojícím nedaleko kontejneru na sklo, do kterého pravidelně o sobotách a nedělích, jedna vypelichaná vydra sypala flašky, co během tejdne vyšmejdila v okolí pajzlů a půlnočních náleven. Jinde, snad východ slunce vítá ptačí zpěv, ale nás budil třískot lahví.

„Tebe si na přechodu vychutnám, buzerantko.“ pokřikoval z postele otec, kapitán trolejbusu s číslem třináct.

Matka, uklízečka v chemický továrně, kam nastoupila po čtyřleté flákárně spojené s mojí výchovou po porodu, byla ostřejší. Ne-lenila dojít k oknu a řvát na flekatou důchodkyni s vizáží uprchlíka zpod nože egyptského balzamovače mrtvol.

„Aby tě kozel vošukal.“

Lidi nás tu měli upřímně rádi a my je ještě víc. Brzo jsem si našel několik kamarádů, kterým nevadil můj tvar lebky, jenž se dal jen s obtížemi nazvat klasickým.

Opravdu to vypadalo, že jediný mráček na obloze, je přízrak, zjevující se o víkendech v mlžném ranním oparu, táhnoucí stavební kolečko naložené lahvemi. Poklidné vody rodinného přístavu, však zasáhla jednoho dne, vše ničící bouře.

Zírali jsme nevěřičně skrz záclonu, na komando chlápků, rojící se z aut, která zastavila před naším nevozeným domkem.

„Tohle nevypadá na přátelský pokecání.“ prorokoval otec.

Jejich kápo, statnej tlustoch řval německy, takže mu nikdo nerozuměl, snad jen s výjimkou slova policie. Překladatel, trestuhodně nestíhal a po chvíli výpady, doprovázené oblakem slin a pohybem zubní protézy, tlumočil po svém.

Máti byla obviněna z úmyslné sabotáže. Kdo by uvěřil, že lze zapomenout v jednu chvíli na proud vody, valící se z nemocniční pákové baterie a puštěný plyn.

„Já nemohla najít sirky,“ vysvětlovala vyděšeně, „tak jsem zaběhla k vrátnému. Trvalo to jen minutku.“

Ona minutka, však postačila k vyplavení výzkumné potravinářské laboratoře, mazaně ukryté o patro níž.

„Ohrozila jste osud evropské pevniny a jestli se prokáže, že pracujete pro konkurenci, nevylezete z díry.“

Budoucnost, se pro máti jevila dost kalně.

Chemička u řeky, jejíž vody občas probarvila do žluta, byla místem vědeckých konferencí na téma, hlad lidstva. V jejích laboratořích se partičky v kosmických vohozech, pokoušely vyšlechtit nové kultury potvůrek, které krmily svinstvem co není recyklovatelný. Každý den je kontrolovaly jak narostly a když se konečně přiblížil onen kýžený okamžik, aby se daly sežrat, objevila se na scéně dějin matka.

Při policejním vyšetřování se zjistilo, pomocí výsledku testu inteligence, který je nepostradatelným k odhalení psychopatů, že je totálně blbá.

Proklepli si i zbytek naší rodiny. Otce, vzorného šoféra městské hromadné a synka s mírnou deformací lebky, navštěvujícího třetí třídu základní školy.

Kauza byla ukončena matčiným vyhazovem, ostudou mezi sousedy, ztrátou mých kamarádů a fakturou na úhradu škod, které způsobila chemičce. Otec, byl sice milionář, ale bohužel, pouze v počtu kilometrů bez střetu s jiným účastníkem silničního posunu a o tuhle měnu, nejevili spasitelé hladovějících miliard, jaksi zájem.

Zůstával v práci neustále. Když ostatní končili, on se napil kafe z termosky a opět se chopil volantu svého parníku s číslem třináct. O víkendech si přivydělával černými jízdami a každý měsíc odevzdával hrsti bankovek do nenasytného chřtánu, výživového kolosu.

Máti to brzo přestala cenit. Vžila se do role, neprávem trpící mučednice a očekávala od otce pochopení. Byl pro ní jako hromosvod, sršela blesky, sotva dosednul, strhanej do křesla po celodenním vymetání silnic.

Tehdy si začala s alkoholem. Není sice indikováno, kdy do trávícího traktu vlila první dávku, ale pamatují si, že při našich společných cestách za mým vzděláním, se v košíku vedle syrového rohlíku, jednou objevila petka s vínem.

Den po dni vylepšovala a ladila formu a záhy jí byl nákupní košík malým. Před otcem svojí náklonnost a pozdější závislost na živé vodě, však úspěšně dlouho tajila.

„Myslíš, že se dřou, abys nalejvala tu bouli co máš na krku?“ hřímá nad hektolitrem vína, které máti odnášela na dluh a on musel zaplatit.

Na radu ostatních modrokošilatejch kapitánů, parníků městský dopravy, od nás odešel. Bylo mně právě devět a začaly mi růst přední zuby.

„Musím od ní pryč. A jestli ti mohu radit, co nejdříve udělej to samé.“ zvěstoval jednou smutným hlasem. Sednul si a prstem namotával mé blondaté vlasy.

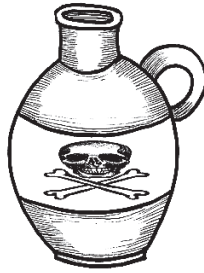
„Můžu s tebou?“

„Zatím to nejde, ale já se pro tebe vrátím. S ženskejma je potíž, přeju ti šťastnou ruku při jejich výběru.“

Polibek s příchutí kávy, byl posledním projevem jeho lásky a důkazem zbabělosti, vždyť mě vydal, bezbranného, do jejich spárů.

Musel to být akt pramenící z čistého zoufalství, neboť se dobrovolně stal členem sekty, pod velením šíleného kazatele, který strávil dětský čas v lihové pálenici svého strýce a v jedenácti byl nejmladší léčenej závislák historie.

Protože jsme neměli žádné peníze, sehnala matka místo v betonový krychli, oficiálně nazývanou, dům sociální péče. Impulzem k našemu přesunu se teda staly zase prachy. Péče o nezletilé dítě, ji dala nárok na bezplatné využívání něčeho, co se sotva dalo nazvat domovem.

Do podzimu toho roku, následovalo přemístění na sídliště pod hřbitovem. K nenávisti fleku, kam se podařilo sestěhovat bílej odpad ze širokého okolí, mi stačilo vstoupit do panelákové chodby, nasáklé koktejlem přepáleného tuku, cigaretového dýmu a klíčovících brambor, každým okamžikem hrozící explozí.

Když matka odemknula okopané dveře, vážně jsem se začal zabývat myšlenkou, jak z téhle krysí díry, vzít co nejdřív roha. A to mně bylo pouhých devět, čerstvých jak ranní rosa.

Velikost životního prostoru, který nám byl přidělen, vyloučil rezolutně, byť i sebemenší náznak soukromí.

„Za to poděkuj tomu parchantovi, co nás odkopnul, ale mohlo to být horší, dokonce máme i ledničku.“ povzbuzovala mě.

Přitáhnout dvě postele, šest matrací, sešroubovat dřevotřískové desky a vnutit jim tvar skříně, nám tehdy zabralo půl dne.

K nápadu, vytvořit z jediné obyvatelné místnosti dva pokoje, máti inspirovalo nakouknutí do koupelny. Plastický závěs, zdobený květy plísňe, ji padnul hned do oka.

„Na osprchování, žádný igelit není potřeba.“

Rozhodla a v ruku potěžkala svůj životabudič, krabicákové víno, na jehož dobytí měla pouze malinkaté nůžky na sestřih nehtů.

„A já už vím, co s ním uděláme.“ mrkla na mě.

Papírový trojúhelník dopadnul na zem. Matka se marně rozhlížela po nádobě, do které by si mohla nalít.

„Každý potřebuje, čas od času někam zalíst. Už nejseš malej, abys to nedokázal pochopit.“

Víno, které pila zakloněna přímo z krabice, se ztrácelo v jejím krčném trychtýři, bez jediného polknutí.

Z koupelny odšroubovala železnou tyč a stanovila tak definitivně hranice, našich dvou světů.

„Až to pověsíme, budeš mít pokojíček jako klíčku.“

Pomohl jsem jí při navlékání průhledného sprchového závěsu.

„A teď můžeme, každý do svého.“ podala mně šroubovák a dala záklon pod papírové vemeno krabicáku.

Sedící na nepovlečené posteli, sleduji, jak se oblíká. V prosolenejch kalhotkách a v krepový podprdě se při rozhodování tahala za chlupy, rostoucí v dolíku pod jejíma pažema.

„Mám si vzít kalhoty, nebo sukni?“

„Asi kalhoty, víc ti slušej.“ máti má na nohách červený pupeny po amatérské depilaci struhadlem a vypadá jak Karkulka, kterou zelenej úchyl vyválel v kopřivách.

„Vážně? Ty jeden lichotníku.“ rozhrnula průhlednou přepážku, „od kdy si toho všímáš?“

Skočila a povalila mě na matrace, zmapované nočním pomočovním. Deformace žaludku, pod jejím zadkem, obtaženým pavučinkou z hedvábí, byl bolestí vykoupenny, zřídkavý zájem o mojí personu.

„Jsi zajatec. Tak se braň.“ vykřikovala a hlasitě se smála.

Vrtěla se, klesajíc stále hlouběji do mého vnitřku. Naštěstí si všimla změny barvy obličeje dost brzo. Zdravá červeň, byla vystřídána mrtvolnou zelení. Sotva se zvedla, vystříknul ze mě gejzír. Pozvracel jsem postel, triko, závěs a koberec.

„Běž do koupelny,“ řvala.

Snažil jsem se to udržet mezi prsy, ale malé dlaně, nestačily opakovanému lepivému přívalu vzdorovat. Pachová stopa leptací kyseliny se linula bytem.

Matka došla za mnou a štítivě mi přetáhla oblečení přes hlavu. Namočeným ručníkem otřela orosené čelo.

„Příště, až to na tebe přijde, musíš říct, jasný? Budeš si to pamatovat?“ stát se to dneska, tak ji pošlu do hajzlu, ale tenkrát jsem nekladl žádný odpor.

Upravovala mé pocuchané vlasy, pak se usmála.

„Začíná se z tebe klubat, nebezpečně pěknej kluk. Ukaž ty zuby.“

Zkoumala otevřenou dutinu ústní.

Mý zuby, tak veliký, že by se hravě vešly do pusy chlápka, co nás právě stěhoval, se od devíti stále zvětšovaly a vypadalo to, že je budu mít po bradu.

„Neboj, až vyrosteš, tak se to srovná. Pamatuješ přece, co nám řekla zubařka?“

Jak bych mohl zapomenout, na matčin jediný pokus, zbavit mě nepřehlédnutelných kančích klektáků, příčiny první životní fobie.

To jsme ještě bydleli v domku u parku, ale už bez otce, kterej od nás zdrhnul. Ztratil nerva, když vysolil dva tácy za sto matčiných krabicáků.

Vše odstartoval odborný posudek, přeléčený alkoholičky z nádražního bistra u který se matka stavila na pokec. Žvanily o všem možným, až se dostaly na přetřes i mé zuby.

„To je holka znak demence.“

Servírka s uschlým poprsím v černých šatech, vytáhla ze zástěry čokoládovou sušenku z obchodáku a zamávala mi s ní před nosem.

„Odpovídá tomu i jeho hlava. Bude to debil, ale těm je v dnešní době nejlíp. Umí už mluvit?“

Vystrašená máti, ani nedopila a přes celé náměstí mě táhla do zubní ordinace. Kysličníkem poleptaná blondýna na nás koukla a nasadila si svářečský brejle na ksicht.

„Nekousne, když mu tam sáhnu?“ žluté prsty mi zasmrděly nikotinem u nosu. Zjevně byla přesvědčena, že v koženém křesle, před ní sedí nějaký dravec, nebo kretén.

„Nebojte se ho, on nekouše.“ bavily se o mně, jak turistky v safari, který chtějí fotku své kebule ve vypreparovaný gepardí tlamě, plný tesáků.

“Paní doktorko, říkála známá, že můj hoch je dementní. Prý se to pozná, právě podle těch velkejch zubů.” máti zamáčkla slzu do sevřené pěsti pod okem.

Doktorka s hustým obočím si sundala pleksi kryt z hlavy a na chvilku se zamyslela. V jejím království, vyzdobeném plakáty s obrázky krvavých úst, bylo naprosté ticho.

„Demence se spolehlivě pozná u dětí z nadmíru narostlého pohlavního orgánu. Jak má veliký penis?“

„Já nevím, asi takhle,“ roztáhla překvapená máti palec a ukázováček na vzdálenost pěti centimetrů.

Nikotinové žluťáky mi promáčkly klín: „má ho akorát.“

„A co ty zuby, dalo by se s tím, prosím vás, cokoliv udělat? Třeba, to jsou ještě mlíčáky?“ matka ožila nadějí, že si příroda poradí i s mojí tlamou.

Obočí bílé můry se spojilo v jeden neprostupný val. K mé hrůze vzala do ruky ocelovej hák.

„Tyhle, už má na furt. A jsou pevný jako skála. Budete maminko muset počkat a jak mu poroste jeho atypická hlava, tak se zuby budou opticky zmenšovat a samy vlezou zpátky.“

Aby demonstrovala své tvrzení, cvakla kovem o mou zubní sklovinu. Zub byl tenkrát citlivej na dotek, až do večera.

Od toho setkání s denti sadistkou, se však nic nezměnilo, zoubky se vesele derou na svět dál a já nevyrostl ani o píd'. Jestli víte kolik je píd' centáků, tak chápete mou skromnost, bral bych i půlku pídě.

„Jen co si tady víc zvyknem, poptám se po někom, kdo by s tím něco udělal. Nebude ti vadit, když půjdu na chvilku omrknout terén? Než usneš, tvá maminka se vrátí.“ zavřel jsem pusy a v předklonu očekával, zda se v podrceném žaludku, neobjeví ještě něco k vyvrnutí.

Bylo mi do breku, ale podvečer v novém působišti servíroval ulítlou zábavu. Sotva tygr noci, sevřel všechny ty posery pařáty a oni zalezli strachy do svých nor, jako králíci, zrodila se příležitost, vstoupit do žalostných příbytků po boku jejich obyvatel.

Rosvěcující se světla, nesmlouvavě odhalovala bizarní chudáky, příslušníky mé velké rodiny, neboť i já byl nevinnou obětí nedostatku.

Exkurze do člověčího soukromí, nemohla být dokonalejší. Okna sociálního sídliště totiž nemají žaluzie a tak se nelze před zraky ostatních, nikam ukrýt. Jeden špehujeme druhého, jestli si nežije náhodou o kousek lépe. Domy jsou na sobě skoro nalepený, dělí je úzký proužek neudržovaného trávníku s rozbitou prolezačkou a vykradeným pískovištěm.

Tenkrát mně stačila chvílka, k vytažení kartonové krabice zpod matčiny postele. Přiložil jsem ji na skleněnou tabuli, tužkou obkreslil jednotlivá okna, která vidím v protějším domě a nůžkami si vystříhal jejich obrysy, aby se dala libovolně otevírat a zavírat. Panelákové surfování bylo na světě.

V přízemním terárku, se mi podařilo zaměřit dva mongolský křečky. Nemaj nad očima žádné řasy a lilkovité hlavy jim zdobí zapletené copy.

Vypadaj jako spařený dýně s lidskejma rukama, kterejma šermujou nad zapálenou svíčkou, zapíchlou do voskový hroudy před oltářem. Než jdou spát, tak se modlí k Buddhovi. Klečí před jeho zlatou tváří a každou chvílku se uklání k zemi.

Oba jsou pěkně vypasení, vím to, protože se před společným zalezením pod jednu deku, svlíkaj úplně do naha.

Nad nima bydlí chlápek, pitbul s odpudivou hlavou. Okno otevírá pravidelně v sedm, osm, devět a jedenáct, vždy s cígem v mordě. Pak vyráží na procházku, ze které se vrací až k večeru a nikdy mu nechybí v tašce květina.

Zjistil jsem při svém surfování, že má úlet na plastickou figurínu, kterou oblíká do ženskejch šatů a vodí do ložnice. Zatím nevím, co tam spolu vyváděj, ale třeba to jednou odhalím, když se do toho pustěj v prostoru, monitorovaným z mého stanoviště.

Horní patro, blíž nebesům, obsadila tlupa starejch opic a jeden přesluhující opičák. Na opadaných lebkách se jim drží poslední ostrůvky bílého chmýří. Dožívající samec má drátěné obočí a žlutěj kousací aparát, kterej vystavuje na okenním parapetu, ve sklenici s ústní vodou.

Odšťavňovací proces, kterej je šrotuje silou drtiče na větve, z nich odstraňuje poslední zbytky tuků. Nerad se tam dívám. Kdo by očumoval prověšený tvarohový zadky, kulatý páteře a strkání dětských plínek do prouhatejch trenýrek.

Tygr noci je děsí, sotva padne první stín na rezavou trávu mezi domy, zamykají v úzkostlivé panice z vrahů a zlodějů. Brzo za úsvitu, lezou společně po balkónech a vyráží do obchodních domů na lov, vyzbrojeni našprtánými vědomostmi o slevách na veškerý sortiment v akci.

Černou barvou zatřené okno, zrovna naproti mému, jediná záhada týdle žumpy, střeží své tajemství. Tvor neprozkoumané sluje, provokující hádanka. Víím, že tam je, protože světlo uvnitř, nepatrně prosvítá přes šmouhy v barvě.

Nedobytněj, jako placenej televizní kanál, odmítající vás pustit, bez přihlašovacího kódu, do své programové nabídky.

Mám tu také fašounskýho dikobraza, kdyby byl zájem. S červenýma ostnoma na árijské hlavě a koženou bundou. Sem tam za ním přijdou jiní smrtáci. Pivem z plechovek se posilňujou před trestnou výpravou do maringotkové kolonie.

Chodí po bytě v hákokřížáckých uniformách a vysokých naleštěných holinkách. Na zapnutý vrtače brousí vykošťovací nože. Někdy vytáhnou z plechový bedny opravdickej samopal, kterým hlídaj rasovou čistotu našeho sociálního chudobince. Když se zjeví podřadnej chlápek, nebo méněcenná ženská, hulákaj z okna

„Der Tag kommt.“

Kočíci káznice je programovou raritou, těšící všechny milovníky ohrožené zvířeny. Její chovanci kaděj do hromady písku, kterou jim do středu kuchyně navrší invalidní vychouš. Nejspíš ho ukradl v písковиšti, určeném nejmenším smradům našeho sociálního vyhnanství.

Tlouštík s berlema, každou neděli vynáší zvířecí hovna v modrým igelitovým pytli, které staví, staženěj provázkem ke kontejneru.

Vím o něm, že je to pěkně přerostlé kocouřisko.

Netušil jsem, co má za lubem, když se začal poprvé šplhat na vrchol písečné duny. Odháněl své čtyřnoháký mazlíčky a sotva dosáhl vršku, zapíchnul hole a skloněnej hrabal díru, až za ním lítal písek.

Pak si stáhnul kalhoty a podvlíkačky a do dolíku pod sebou se vykadil. Kočky, které se zvědavě přiblížily, holí srazil bez milosti k podlaze. Rukama zahrabal dolík a sesunul se namáhavě k úpatí kopečku.

Jeho revír je mezi odloženým bordelem u popelnic. Volá čičiči a láká další vyhladovělou a zatoulanou šelmičku.

Jak nějakou lapne, po mariňácky jí tiskne na hliníkové tyče a zručně nasadí chvat, že ani necekne. Umí zkroutit nohy a zamáčknout drápy. Cestou do maus pašťáku zmákne veterinární prohlídku a určení pohlaví další z čeledi kočkovitých.

Sousedí dikobraza a kočičáka trpí v jednopokojových brlozích. Opuštěný ženský, vyhlížející marně poštačku nesoucí alimenty, který jim bejvalí manžílci dluží, chlápce bez práce a budoucnosti, odpočítávající nedočkavě měsíce, dělíci je od důchodcovské renty a polibku smrtihlava.

Pokládají hlavy pod gilotinu v šest a půl osmý. Kouřová clona, která při jejich seancích vzniká, vytváří zlověstný mrak nad dětským hřištěm s polámanou prolejšačkou, kterou stejně žádnej z malejch hajzlíků, nemá povoleno navštívit z obavy rodičů, před skrytou infekční stříkačkou, nezodpovědného feťáka.

Pokřikující na sebe, vytočí hravě krční obratel o tři sta šedesát stupňů. Občas se k nim přidá i máti, než zavře mé okno, nezapomene zařvat své prorocství o mizérii světa a blížkém posrání všeho kolem.

Tak to je můj dočasnej hřbitovní azyl, kterej z donucení obývám už tři roky. Stále mě baví pozorovat protější okna, stále mám ty velký zuby, rozměrem patřící do huby dospělých a stále žijeme, já a matka, každě za svojí půlkou závěsu.

K té mé patří okno, postel a vyřazený psací stůl, příspěvek matčiny kurátorky, kterým mě podarovala asi měsíc po přesunu.

„Sem si dá sešity a sem učebnice. Předposlední a poslední šuple sice nejde otevřít, ale lepší něco, než nic. Že se ti líbí?“ hřebelcovala mojí hlavu a palcem zakrývala černou šmouhu v laku od nedopalku mršky cigarety, která vyklouzla z popelníku některého z kolegů.

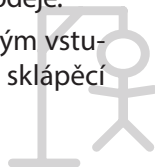
Ta je hodná, řekl by prostáček, ten pasáček vepřů. Příští měsíc nám strhli tisícovku z podpory.

Matčina polovička ukrývá postel, skříň na šaty a rozbité zrcadlo o kterým se vypráví celá legenda.

Trhlina v něm, pochází od kulky, která náhodně vletěla do ložnice našeho předka, účastníka velké francouzské revoluce a prý je tam dosud. Né ten předek samozřejmě, ale olovený projektil.

Vzácné rodové dědictví, proto zůstane zachováno i v příštím desetiletí. V žádným bazaru ho totiž nechtěj ani do komisního prodeje.

Ze strategického hlediska, je na tom lépe máti. S přímým vstupem do kuchyně k jejíž standardní výbavě patří židle, sklápěcí

stolek, umakartová linka a k té nadstandardní lednička, ve který všechno zmrzne na kost, během několika minut.

Tuhle zanedbatelnou drobnůstku, jsme odhalili třetího dne po přestěhování. Matka vložila do vnitřností chladícího přístroje nakrájený salám. Pohled na mě ji po chvilce zřejmě obměkčil, neboť řekla.

„Polykat je zdravé, ale né tak hlasitě, aby to slyšel celej barák. Ještě někoho z těch blbečků napadne nahlásit na sociálku, že tě mořím hladem a budou mě tahat po úřadech. Dám ti jedno kolečko, abys neřekl, ale zbytek necháme na ráno.“ snažila se obrátit v humor fakt, že jsem překonal rekord Vincenta Poliho, držícího hlavovku devadesát šest hodin o několik týdnů.

Sáhla do ledové závěje a vylovila potravinu s tuhostí asfaltového terče, používaného na sportovní střelnici. Než jsem zmrzlou uzeninu rozdrtil a na patře prohřál, byla hluboká noc. Posílání ledové kružnice do jícnu a dávení zpět, jsem si fakt užil. Ledničku slavnostně křtím na dech Antarktidy.

Předešlý uživatel, satanistický morbiditas se u nás vyřádil. Nezávalhal polepit i strop samolepící tapetou s lidskejma lebkama.

Matka však nevaří, takže márníční kuchyně zůstává nevyužita. Nepatrný růst mého těla s výjimkou předních kousáků, mají na svědomí levný bagety s kečupem a sýrové rohlíky, kterejma mě krmí od chvile, kdy namákla v tříletý tlamiče první zub.

Vedle satanské modlitebny se nalézá koupelna. Klouzavé dlaždice nemůžete minout, tak pozor. Mozek mi nebere, jak se podařilo napresovat sem i sprchu, netuším však, k čemu slouží?

Dejte u nás očistu, pak pochopíte. Je nemožný namáčknout se pod plechovej cedník, aby vás zasáhla voda, jedním ze svých čtyř čůrků, prodírajících se v nánosu vodního kamene.

„Otestuju naší sprchu jako první.“ oznámila svlečená máti, zaba-lená do ručníku, když jsme tenkrát společně stvořili z jedné místnosti dva pokojíky. Já dozvracel a ona se chystala na výlet do okolí hřbitovního sídliště.

Víte co myslím ? Pověšení závěsu z koupelny do obýváku na že-

leznou tyč. Ještě, že tomu nebyla přítomna matčina kurátorka. Asi by se tam za chvíli houkala taky.

Matka doklouzala po keramice s protiskluzným povrchem pod sprchu. Slyšel jsem, jak pouští vodu a za chvíli její zaklení, které se vydralo na svět, snad z nejhlubší temnoty její alkoholické duše.

„Ty kurátorská krávo. Nejdřív tě nakopu do tvý kancelářský prdele a pak mně dodáš návod, jak se tady sprchovat.“

Přišla nahatá a nasraná pro plastik umývadlo. Škoda, že v dějálu probíráme první světovku. O hygieně středověku bych mohl vyprávět.

Myjeme se v lavoru, do kterého přelejváme vodu z kýble. Ten se dá nastrčit pod chrčící sprchu, ze který se kouří, jako z přístroje na espresso o němž vyprávěla matce první ze sousedek, vzpomínající na uprchlej život, při úklidu luxusní restaurace.

Máti se jí od té doby vyhýbá, protože já se prokecl, že byla také uklízečkou. Matka se bála popularity, kterou by získala mezi obyvateli naší kostky, pokud by vyplavalo na povrch, že je hlavní hrdinkou fabrik story o magorce, co vyplavila laboratoře, protože vyhulovala s vrátným, zatímco stropem prosakovaly kubíky. Voda je sice základem všeho živého, ale v tajném výzkumu nadělala pěknou paseku.

Zbývá už jen oloupaný chromový věšák na ručníky a protékající záchod s mramorovým prkýnkem. A to je všechno, co tvoří zákonem nařízený standard, záchranné sítě pro lidičky, přežívající na okraji společnosti.

Marně u nás hledáte dveře. Žádné tady nejsou, nepočítám-li ty vchodové s přelepeným kukátkem. Chybí v kuchyni, obýváku, koupelně, ale nejvíc na záchodě. Nikdy mi to nevadilo, až do mých deseti.

Právě jsem dojedl zkaženou česnekovou pizzu, kterou koupila máti ve výprodeji na žrádlo. Tam se regály prohýbaj pod žvancem, jen s prošlou lhůtou své spotřeby. Nizoučká cena, je vyvážena rizikem trablí se zaživacím soukolím.

V mém případě, zlomyslněj bacil vyřadil funkci svěračů. Utíkal

jsem z kuchyně a trousil hráškově zelené pyré, které vytékalo z plných trenýrek po mých nohách, než se mi podařilo zasednout, jako kvočně na porcelánovou podsadu.

„To je takovej smrad.“ vyčítala mi zamoření ovzduší rozčílená máti.

Málem roztrhla vejpůl, vodě odolnou hranici našich světů, ženoucí za čerstvým luftem.

„Já se snad poblíju, to je smrad,“ neustále opakovala a strkala si pod nos kapesník se zaschlýma smrkancema z loňský chřipkový pandemie.

Otevřela okno, vyklonila se a zařvala jak dinosaur, kterýho štípnul do prakouli prvohorní komár.

„Svět se právě posral. A já to po něm musím uklízet.“

Žíňkou drhla hromádky a když se přiblížila, dala se do smíchu, stojící nade mnou, trpícím katarem. Moje střeva už neměla co vycedit a křeče mě mačkaly jak posledního z citronů. Svíjel jsem se a držel za břicho.

„Já myslela, že se nedočkám.“ objasnila mi důvod svého záchvatu veselosti.

Od toho dne vykonávám velkou a malou potřebu, zásadně do školní mísy.

Horší je, když lamárna nefunguje. Skoro nejím, málo piju a přesto se mi chce. Musím to držet a se zkříženýma nohama čekat, dokud se konečně nezve z chodby její hlas.

„Za hodinu se vrátím, skočím za Blážou do sekáče.“

Ještě nikdy se nestalo, aby některý ze svých skoků, zakončila návratem za avizovaný časový úsek. Než objevila sekáč, kousek za panelákem, prolezala špeluňky po celém městě, vracela se pozdě k ránu a občas přitáhla někoho s sebou.

Sekáč u Bláži, prostě musíte vidět. Představte si krám, velikej jak kráva a v něm snad padesát ženských, který se s vyhrnutejma rukávama přehrabujou v boxech, kde jsou na hromadách kalhoty, svetry, boty a ponožky, na volno prodávaný trenky i svatební šaty.

Když si chcete ošatinu před koupí oprubovat, máte jedinou šanci. Zajít do mobilní kabiny s malým střepeš zrcadla, ale před tím zacvakáte zálohu boregardovi, sedícímu na vysoký barový stoličce s gumovou hadicí za opaskem, kterej má v pracovní smlouvě povoleno přerazit páteř zlodějskýmu ksindlu.

Sekáč je pod velením mámina dvojčete, aspoň, co se osudu týká. Sčuchly se při výměně poukázek na oblečení, který vyfásla matka na úřadě. Říkám ji Šlacha.

V sociální péči, je totiž všechno na poukázky, jídlo, oblečení, školní pomůcky i čas, kdy se zastaví na kafe zubatka s kosou.

„Potřebuju triko a kalhoty, tady pro kluka. Nějak ze všeho rychle vyrostl.“

Spustila svojí naučenou historku, kterou občas vyloudila trochu soucitu, při výměně poukázek v obchodech za veselou vodu. Ty se totiž nesmí za chlast utrácet.

Šlacha si mě prohlédla od ošoupanejch bot až po elipsu s kšiltou.

„Mně povídejte, víte kolik se tady za den otočí lidu? Co já vyslechnu? Synka pěkně oblíkneme a nikdo ani nemusí poznat, že ty hadříky nejsou nové.“

Vedoucí Bláža, hbitá rezatice s popraskaným pravým okem, se vyznala. Neztrácela čas s nabízením a rovnou před nás kupila svršky, který lovila z boxů, po zaplašení koupě chtivé konkurence.

Nákup dopadl nerozhodně. Tři kousky pro mě a pět pro matku.

Máti si získala, protože při odchodu z její velkoprodejny s nalíčenými pastmi na myši škůdce vonošený konfekce se s náma loučila a táhlo z ní krutě čerstvý chlastání.

Tak se poznaly online , před společným vstupem, do první, národové alkoholické ligy.

